

LBRIS

We know
books

Elle McNicoll

UN FEL DE SCLIPIRE

Traducere din limba engleză
de Cristina Ispas

 Booklet
fiction | 2024

Capitolul I

— Scrisul ăsta este de-a dreptul odios.

Cuvintele par să vină de foarte departe. Ca și cum cineva le-ar striga dincolo de un perete. Dar eu rămân cu ochii ațintiți la bucata de hârtie din fața mea. Citesc ce scrie. Reușesc să disting fiecare cuvânt, chiar și așa, printre lacrimi. Simt privirile tuturor din clasă ațintite asupra mea. Prietena mea cea mai bună. Noua ei prietenă. Fata cea nouă. Câțiva băieți râd.

Eu continui să mă holbez la propriul scris. Apoi, dintr-odată, dispare.

Domnișoara Murphy mi-a smuls hârtia de pe bancă și o face bucățele. Zgomotul pe care îl scoate hârtia sfâșiată e asurzitor. Personajele pe care le-am creat o imploră să se oprească, dar ea nu o face. Strânge bucățelele, le mototolește și le aruncă înspre coșul de gunoi al clasei. Ratează. Povestea mea e un morman de hârtiuțe pe covorul aspru.

— Să nu mai scrii niciodată așa de lăbărțat, țipă ea la mine. Sau poate că nici nu țipă și doar mi se pare mie.

— M-ai auzit, Adeline?

De fapt, prefer să mi se spună Addie.

— Niciodată! Nu se poate ca o fată de vârsta ta să scrie în halul ăsta; parcă e scrisul unui bebeluș.

Aș vrea ca sora mea să fi fost aici. Keedie știe întotdeauna să explice de ce eu nu pot, pur și simplu, să controlez anumite lucruri. Ea îi face pe toți să înțeleagă. Pentru că și ea înțelege.

— Vreau să-mi spui că ai înțeles!

Țipetele ei sunt atât de puternice, încât liniștea de după e foarte apăsătoare. Dau din cap, tremurând. Chiar dacă nu înțeleg. Știu doar că asta se așteaptă de la mine.

Nu mai zice nimic. Se duce în fața clasei și mă lasă în pace. O simt pe fata cea nouă privindu-mă, în timp ce prietena mea Jenna îi șoptește ceva noii ei prietene, Emily.

Anul ăsta ar fi trebuit să o avem la clasă pe doamna Bright; ne-am și întâlnit cu ea de câteva ori înaintea vacanței de vară. Obişnuia să deseneze un soare micuț și o față zâmbitoare lângă numele ei și, dacă te vedea un pic agitat, venea și te lua de mână. Dar s-a îmbolnăvit, iar în locul ei a venit să ne predea domnișoara Murphy.

Sperasem că anul ăsta o să fie mai bun. Că eu voi fi mai bine.

Scot dicționarul de buzunar. E un cadou primit de Crăciun de la Keedie. Știe cât de mult îmi place să folosesc tot felul de cuvinte, ba chiar ne-am și amuzat că „dicționar”¹ rimează un pic cu „dinozaur”. Citesc diferite combinații de cuvinte ca să mă calmez și să procesez țipetele și hârtia ruptă.

Găsesc un cuvânt care-mi place. „Diminuat”.

¹ În original, cuvântul folosit pentru „dicționar” este *thesaurus*, care, sună asemănător cu *dinosaur*, cuvântul pentru „dinozaur” în limba engleză (n. tr.).

În astfel de zile, îmi petrec pauza de prânz la bibliotecă. Simt cum ceilalți copii mă urmăresc cu privirea când împingem scaunele sub bancă și ieșim din clasă, în timp ce sunetul clopoțelului continuă să fie strident. Zgomotele puternice îmi provoacă ametele, le resimt ca pe un burghiu care-mi forează direct în creier. Străbat coridoarele, concentrându-mă pe respirație și privind drept înainte. Cei din jur au obiceiul de a vorbi foarte tare cu prietenii lor, chiar și atunci când aceștia se află aproape de ei. Se înghesuie unii într-alții, se împing și țipă, iar mie toate astea îmi fac gâtul să mi se usuce și inima să-mi bată foarte tare.

Când intru însă în bibliotecă, se face liniște. Aici simt că am, în sfârșit, spațiu suficient. Pe o ferestruică intră aer proaspăt. Cărțile sunt așezate pe categorii și etichetate corespunzător.

Iar domnul Allison e mereu la biroul lui.

— Addie!

Are părul ondulat, închis la culoare și ochelari mari; e înalt și foarte slab pentru un bărbat. Poartă întotdeauna pulovere vechi. Dacă ar fi să apelez la dicționarul meu pentru a-l descrie pe domnul Allison, cred că aș alege cuvântul „cümsecade”.

Dar, altfel, îmi place să spun despre el pur și simplu că este drăguț. Pentru că este. Modul meu de gândire este unul vizual. Fixez totul în minte în imagini specifice, iar atunci când oamenii folosesc cuvântul „drăguț”, de exemplu, eu mă gândesc întotdeauna la domnul Allison, bibliotecarul.

— Am exact ce îți trebuie!

Îmi place la domnul Allison că niciodată nu-mi pune întrebări plictisitoare. Nu mă întreabă cum mi-am petrecut

vacanța sau ce mai fac surorile mele. Trece pur și simplu direct la cărți.

— Ia uite!

Se duce la una dintre mese și aduce de-acolo o carte groasă, cu copertă cartonată, pe care mi-o așază în față. Simt cum toate emoțiile negative de mai devreme dispar.

— Rechini!

O deschid imediat și dau de prima pagină de hârtie lucioasă. I-am spus domnului Allison încă de anul trecut că-mi plac rechini. Că sunt cele mai interesante ființe pentru mine, chiar mai interesante decât vechii egipteni și dinozaurii.

Și-a amintit.

— E un fel de enciclopedie, îmi explică el, în timp ce eu mă așez la masă. O enciclopedie e o carte care îți oferă foarte multe informații despre un subiect sau un anumit domeniu. Iar asta este despre rechini.

Dau din cap, plină de încântare.

— Deși mă tem că tu știi deja tot ce scrie acolo, zice el, și apoi râde, pentru ca eu să-mi dau seama că a făcut o glumă.

— Rechinii n-au oase, îi spun, în timp ce mângâi o fotografie a ceea ce știu deja că e un rechin albastru. Și au șase simțuri, nu cinci. Pot percepe câmpurile electromagnetice ale Pământului. Energia electrică a vieții! Și mai au și capacitatea de a mirosi sângele de la kilometri distanță!

Uneori, simțurile astea îi copleșesc. Prea zgomotoase, prea puternice, prea tot.

Dau pagina și văd o fotografie mare care înfățișează un rechin de Groenlanda înotând singur în apa rece ca gheața.

— Oamenii nu-i înțeleg.

Ating cu mâna aripioara rechinului.

— De fapt, chiar îi urăsc. Mulți oameni îi urăsc. Le e frică de ei și nu-i înțeleg și atunci încearcă să-i rănească.

Domnul Allison rămâne tăcut o vreme, cât timp eu parcurg prima pagină.

— Poți să o iei acasă și să o ții cât vrei, Addie.

Ridic privirea la el. Îmi zâmbeste, doar că ochii lui par să spună altceva decât zâmbetul.

— Mulțumesc!

Mă asigur că tonul pe care o spun sună exact atât de vesel pe cât de bucuroasă mă simt cu adevărat, pentru ca el să știe că vorbesc serios.

Domnul Allison se întoarce la biroul lui și eu mă adâncesc în lectură. După o oră ostilă și gălăgioasă, cititul este cea mai liniștitoare activitate posibilă. Aici am tot timpul din lume. Nu mă grăbește nimeni și nu mă repede nimeni. Cuvintele se supun regulilor. Imaginile sunt strălucitoare și vii. Dar nu mă copleșesc.

Seara, înainte să adorm, îmi place să-mi imaginez că înot pe sub valurile reci ale oceanului, împreună cu un rechin. Explorăm împreună epave abandonate și peșteri subacvatice. Nu există mulțimi de oameni acolo, nimeni nu te împinge încoace și-ncolo și nu trage de tine, nimeni nu pune mâna pe tine. Și nici eu nu m-aș agăța de înotătoarea lui dorsală. Am înota pur și simplu unul lângă altul.

N-am fi nevoiți să vorbim. N-am fi nevoiți să facem nimic.

Capitolul 2

Momentele în care trebuie să o aștept pe sora mea mi se par cele mai lungi din zi.

Când ajung acasă de la școală, tata pregătește deja cina. Astăzi e luni, deci înseamnă că vom mânca paste. Mie îmi plac mai degrabă simple. Când au prea mult sos, am senzația că mă înec cu ele, așa că tata prepară un sos alb special pentru mine și altul pentru restul familiei: tata, cele două surori mai mari ale mele și mama, atunci când nu e la serviciu.

— Ceaiul e aproape gata, Addie.

Tata știe că nu e indicat să mă ia la întrebări de cum intru pe ușă. Am nevoie de un pic de timp să mă liniștesc. Asta mi-a spus Keedie și apoi i-a spus și tatei. Și de atunci totul a fost mai ușor.

Îl ajut să pună masa și aruncăm paste către tavan, să vedem dacă se lipesc. Tata prinde una care cade. O mănâncă răzând, apoi o strigă pe Nina să lase camera de filmat și să coboare la cină. Tata nu aude scârțâitul scaunului ei când se ridică, zgomotul pe care îl face lentila aparatului când se retrace sau clicul resemnat al ușii când se închide.

Eu, în schimb, le aud pe toate.

Nina e cealaltă soră mai mare. E tot timpul aici și tot timpul vrea câte ceva. Nu mi-e foarte clar ce. O altă casă, o viață perfectă. Genul de viață pe care se preface că o trăiește în filmulețele ei. O viață roz, în care domnește o ordine perfectă.

Are părul castaniu, dar și-l vopsește blond, și numai piercinguri de bun-gust. Poartă fuste de tartan și pulovere pe gât. În dormitorul ei are o cameră de filmat cu trepied și tot felul de lumini sofisticate. Face filmulețe în care le vorbește zecilor de mii de oameni care o urmăresc despre haine și produse cosmetice.

Nina zâmbește întotdeauna pentru cameră, într-un fel în care nu am văzut-o zâmbind niciodată în realitate.

— Care a fost tema filmării de astăzi?

Tata pune mereu aceleași întrebări. Spune că asta înseamnă să „faci un efort”. Spune că e important să le arăți celorlalți că-ți pasă de ei. Doar că mie îmi vine să pun sute de întrebări atunci când mă interesează ceva, și niciuna nu se repetă.

— A fost doar o sesiune de întrebări și răspunsuri, îi zice Nina, în timp ce-și pune o porție de paste.

Mirosul sosului îmi înțeapă nările.

— Mi-a scăzut numărul de vizionări de când nu mai fac achiziții.

Mama i-a spus că mунții de haine pe care îi cumpăra în fiecare lună înseamnă risipă. A urmat o ceartă uriașă. S-au trântit uși, iar mie au început să-mi tremure mâinile.

Nina se ridică și se duce la frigider, pe care îl deschide ca să-și ia o sticlă de suc.

— Keedie unde e?

Îmi dau seama că Nina își schimbă un pic tonul vocii când vorbește despre Keedie. Pentru mine, vocea ei are două culori

diferite. Una este întunecată și alta e luminoasă. Ambele culori sunt pentru Keedie, dar nu sunt sigură ce înseamnă asta.

Nina nu e sora pe care o așteptam. Eu o aștept pe Keedie.

Tata nu-i răspunde, iar eu știu că nu cu mine vorbea, pentru că nu s-a uitat la mine. Mă străduiesc să-mi înfășor niște paste pe furculiță. Durează ceva.

— Cum a fost azi la școală?

Simt cum Nina se holbează la umerii mei. Așa că îi ridic. Atunci vine și se așază cu noi la masă.

— Te-am întrebat ceva, Addie.

— Nina, o dojenește tata cu blândețe.

— Nu-mi amintesc.

Nu mint, așa cum mă acuză Nina. Doar că, odată ce părăsesc clădirea școlii, mi-e foarte greu să pun lucrurile cap la cap. Abia în următoarele zile se vor reacheza toate la loc în amintirea mea.

— Știm cu toții că ai o memorie excepțională, îmi zice Nina, zgâriind cu tacâmurile în farfurie, într-un mod care-mi face rău. Cum ți se pare profesoara ta?

Prin fața ochilor încep să-mi treacă diverse instantanee cu domnișoara Murphy. Dintele ei galben. Unghiile ei lungi.

— E exact cum a descris-o Keedie.

Nina lasă tacâmurile jos.

— Vezi? Nu faci decât să iei de bună părerea lui Keedie. Dar ea a avut-o la clasă cu mult timp în urmă, Addie. Iar la tine a trecut doar o săptămână, e imposibil să-ți formezi o impresie corectă așa de repede.

— Atunci de ce mă întrebi?

N-o înțeleg pe Nina. De câte ori vorbim, încercă să scoată răspunsuri de la mine. Răspunsuri pe care nu știu

cum să i le ofer. În fața camerei de filmat, când le vorbește tuturor acelor oameni, o face de parcă i-ar iubi pe toți. Uneori stau și o privesc. Când făceam terapie sâmbăta, bărbatul acela îmi înșira tot felul de fotografii ale unor oameni cu diferite fețe. Expresii, m-ar corecta el. Dar chiar erau fețe diferite. Mă punea să identific ce simțeau acei oameni, însă nu-mi dădeam seama niciodată.

Am tot exersat și am început să mă descurc mai bine. Am urmărit-o pe Nina. Se uita direct în cameră și zâmbea larg. E fericită când face asta; îi iubește pe oamenii cărora le vorbește. Deși nu sunt decât niște străini cărora nici măcar nu le poate vedea fețele. Eu sunt sora ei. Cu toate astea, se uită la mine cu o expresie pe care pur și simplu nu i-o pot descifra.

Niciodată nu-mi pot da seama ce vrea Nina.

Apoi aud un zgomot. O bătaie ușoară în fereastra mare a bucătăriei. Mă reped să deschid, înainte ca tata sau Nina să observe ceva măcar. Eu am auzit-o încă dinainte ca degetele să atingă sticla.

A venit Keedie.

Se cațără pe fereastră și sare în bucătărie. O îmbrățișez. E singura persoană pe care o îmbrățișez. Nu mă strânge niciodată prea tare și niciodată nu o simt încordată. Nu folosește nici parfumuri tari care îmi înțepă nările; doar mirosul discret de săpun care îmi amintește de casă.

— Bună, persoana mea favorită.

Vocea ei are o singură culoare, culoarea splendidă a aurului topit.

Zâmbesc, lipită de ea. Nu mă întrebă nimic și mă eliberează imediat ce-i dau și eu drumul.